

[Holstein.]

blev truffet paa Pariserkonferencen, og vi har en hel Del Smaastater i Mellemeuropa, der slutter sig til Kravet om den Revision, som disse Stormagter er Forkæmpere for. Naar man ved, hvorledes der arbejdes i Tyskland med alle Midler for, Tomme for Tomme, at faa ændret Fredskonferencens Bestemmelser snart paa eet, snart paa et andet Omraade, og naar man er Vidne til, hvorledes Tyskland og Rusland arbejder Haand i Haand i politisk Forstaaelse for at faa truffet en Ændring i de Bestemmelser, der blev truffet — for Ruslands Vedkommende overhovedet uden, at det blev spurgt —, tror den højtærede Minister saa ikke, at Stillingen er en saadan, at hvis nogen Sinde disse Ønskemaal fra de paagældende Magters Side skal blive til Virkelighed, dette ikke vil kunne foregaa uden nye krigerske Konflikter i Europa?

Og hvis det er Tilfældet, tror den højtærede Minister saa ikke ogsaa, at Danmark vil blive et strategisk-politisk Brændpunkt i en saadan kommende Konflikt? Jeg nærer ikke ringeste Tvivl derom. Og naar man i Verdenskrigen har set, hvad det betyder for et lille Land at være besat af en fjendtlig Magt i Aarevis — og ingen ved jo, om ikke en kommende europæisk Krig vil blive aarelang ligesom den forrige —, naar man ved, hvad det betyder for et lille Land, baade nationalt, kulturelt og ikke mindst økonomisk, synes det mig ikke at være urimeligt, at man fra forsvarsinteresset Side i en saadan Smaastat rejser Krav om, at Forsvaret skal være ordnet saaledes, at det i Forbindelse med den Hjælp, som man stadig forudsætter fra de Magters Side, der er den paagældende Stat venligsindede, er i Stand til at afvise en saadan Besættelse. Hvis Danmark blev besat, helt eller delvis, i Aarevis paa tilsvarende Maade som Nordfrankrig og Belgien, tror jeg, vi her i Landet kunde begynde for Alvor at tale om Landbrugskrise og Industrikrise. Jeg kan ikke se rettere end, at Faren for en saadan Besættelse er militære Ofre værd, som betyder noget.

Men saa er det endelig, det store Spørgsmaal kommer: Hvad kræves der da? Den højtærede Minister har sagt, at med den Ordning, han nu har forelagt Rigsdagen, svarer Forsvaret til „Tidens Krav“, saaledes

var den højtærede Forsvarsministers Ord, med den Ordning vil vi være i Stand til at løse de Opgaver, der under en krigersk Konflikt kommer til at paahvile vort Militærvæsen. Jeg vil dertil gerne svare, at hele det Spørgsmaal, om vort Forsvar kommer til at svare til Tidens Krav og de Opgaver, man maa regne med at det kommer til at staa overfor, afhænger simpelt hen af, i hvilken Grad den Forudsætning opfyldes, som Partiet Venstre selv i Militærkommissionens Betænkning har bygget sin Militærordning paa, nemlig den Grundbetragtning, at den skal være i Stand til at holde, indtil vi kan faa Hjælp udefra, det vil sige, indtil vi kan faa Hjælp fra de Folkeforbundsmagter, der maa antages at være interesseret i at forhindre, at Danmark besættes af en fjendtligsindet Magt.

Der er i mine Øjne ikke Tvivl om, at den Magt, der er interesseret her, saaledes som Forholdene nu ligger i Østersøen, mere end nogen anden er England. Det har jeg fremhævet allerede i 1922, da jeg sagde — og det ærede Medlem Hr. Rode nikkede den Gang samtykkende fra sin Plads —, at lige saa sikkert, som det kunde være berettiget, som den radikale Regering gjorde i Begyndelsen af Krigen, at erklære overfor Tyskland, at vi under ingen Omstændigheder vilde gaa mod Tyskland, lige saa berettiget var det nu at hævde, at vi under ingen Omstændigheder vilde gaa mod England.

Ja, vi kan ikke alene ikke under ingen Omstændigheder gaa mod England, men vi burde indrette vort Forsvar paa Forstaaelse med England, vi bør indrette vort Forsvar paa Forudsætningen om i paakommende Tilfælde at faa Hjælp fra England, for hvis vi overhovedet ikke faar Hjælp fra nogen som helst Stormagt, naar en fjendtlig Magt vil angribe os, ja, saa er begribeligvis det hele haabløst, saa bliver Landet besat, og saa faar vi alle de Følger at mærke i den ene og den anden Henseende, som er Resultatet af en Militærbesættelse under en krigersk Konflikt.

Og hvis man vilde tage Konsekvenserne af det, der har været Venstres militærpolitiske og strategisk-politiske Forudsætninger, da det gik til Militærordningen af 1922, saa kan jeg ikke se rettere end, at det var fuldt berettiget fra Danmarks Side — navnlig nu